

*Присвячується Деніз — моїй дружині,
найкращій подрузі й співучасниці в злочинах*

Перекладено за виданням:

James Ponti. Book 1. City Spies / Ponti James. — New York : Aladdin, 2020. — 384 p.

Усі права застережені

Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати, завантажувати в пошукову систему або передавати в будь-якій формі й будь-яким способом (електронним, механічним, фотокопіювання, запису та ін.) без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.

Переклад з англійської Юлії Кузьменко

П56

Понті Джеймс

Міські шпигуни / Джеймс Понті ; пер. з англ. Ю. Кузьменко. — Харків : Вид-во «Ранок», 2024. — 320 с. — (Серія «Міські шпигуни»).

ISBN 978-617-09-8585-9 (укр.)

Сара Мартінес — хакерка. І ще й яка! Вона зламала портал юстиції, щоб викрити своїх прийомних батьків-шахраїв. А на додачу хакнула їхні банківські рахунки, щоб мати інфу про те, скільки вони отримують грошей за усиновлених дітей і на що фактично їх витрачають. Коли Сара побачила поліцейських перед будинком, подумала, що ті приїхали арештовувати батьків.

Та замість подяки Сару звинуватили в усіх гріхах, і тепер перед нею маячить державний адвокат, а в перспективі — колонія для неповнолітніх. Проте зачекайте... Здається, колонія вже не актуальна. Якесь невідомо «зацікавлена сторона» надала дівчині власну адвокатську підтримку — такий собі Маман із сильним британським акцентом і шпигунськими замашками, що миттєво запропонував хакнути портал юстиції ще раз... Ого! І це тільки початок пригод!

УДК 821.111-312.9

Літературно-художнє видання Серія «Міські шпигуни»	HE1762001Y. Підписано до друку 20.02.2024. Формат 60×90/16. Папір офсетний.
Понті Джеймс	Гарнітура Minion. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 20.
Міські шпигуни	ТОВ Видавництво «Ранок», вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.
Для дітей середнього шкільного віку	Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 7548 від 16.12.2021.
Головна редакторка Г. К. Булгакова	E-mail: office@ranok.com.ua
Провідна редакторка К. В. Новак	Тел.: (057) 701-11-22.
Технічний редактор А. О. Цибань	

Гуртовим покупцям звертатися: тел.: (057) 727-70-77; skadi-rc.com

Споживачам звертатися: тел.: (057) 727-70-90; (067) 546-53-73;

ranogland.com.ua

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-8585-9 (укр.)

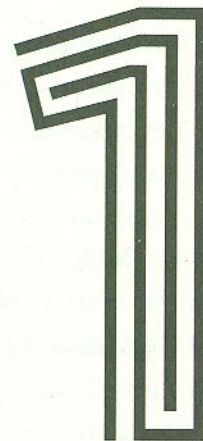
ISBN 978-1-534-41491-4 (англ.)

© James Ponti, текст, 2020

© Yaoyao Ma Van As, ілюстрації, 2020

© Юлія Кузьменко, переклад, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

Чоловік на ім'я Маман

САРА ВДИВЛЯЛАСЬ У МОКРУ ПЛЯМУ НА СТІНІ Й УЯВЛЯЛА, буцім це острів. Хтозна, чому: чи то від того, що пляма й справді скидалася на острів, чи то дівчина відчайдушно прагнула опинитися десь у тропічному раю — подалі від Брукліна, подалі від крихітної кімнатки на восьмому поверсі Сімейного суду округу Кінгс.

Сара сиділа за столом навпроти державного адвоката — кремезного чолові'яги в пом'ятому костюмі. Звали його Рендел Стаббс. Здоровань вивчав Сарину справу, згорбившись над текою.

Ця історія — художній твір. Будь-які згадки історичних подій, реальних людей і місць використано у вигаданому контексті. Усі імена, персонажі, місця й події є плодами уяви автора, і будь-які збіги з реальними подіями, місцевостями або людьми (живими чи померлими) — чиста випадковість.

— Ситуація кепська, — пробурмотів він. Певно, на правничому навчають констатувати очевидні речі. — Але не переймайся: тобі пропонують щедрю угоду.

— Справді? — здивувалася Сара. — Яку?

Адвокат відірвав очі від теки й глянув на дівчину.

— Визнаєш вину за всіма звинуваченнями й отримуваш два з половиною роки у виховній колонії.

Сарі така пропозиція щедрою аж ніяк не видалася. Та хіба в колонії гірше, ніж у тих прийомних сім'ях, по яких вона поневірялася? Як на дванадцятирічну дитину, Сара була доволі сильною. Вона все витримає.

— І, звісно ж, — додав адвокат, — до комп'ютера тебе й близько не підпускать.

А це вже ні в які ворота.

— Як довго?

— Поки не відбудеш покарання, а може, й довше — залежно, які висунуть умови для звільнення. Як скаже суддя.

— Але ж я просто...

— Що? — урвав адвокат. — Хакнула мережу системи ювенальної юстиції Нью-Йорка? Ти *це* збиралася сказати? Про мене, то такі дії не зовсім підпадають під категорію «але ж я просто...».

— Я розумію, але я хотіла...

— Не має значення, що ти хотіла, — заперечив він. — Головне, що ти зробила. Твоє щастя, що тобі тільки дванадцять. Якби була на рік старшою, тебе б відправили в суд вищої інстанції, аби іншим була наука.

Сара прикинула, уперше пошкодувавши про скоєне. Не тому, що її дії були протизаконними. Адже вона не сумнівалася, що вчинила правильно. Їй просто й на

думку не спадало, що хтось забере єдиний шматочок світу, який мав для неї сенс. Сара почувалася вдома тільки тоді, коли сиділа за комп'ютером.

— Я більше так не буду, — жалібно мовила вона. — Обіцяю.

— Ах, ти обіцяєш! — саркастично відказав адвокат. — Може, так і скажеш у суді: «Щоб мені під землю провалитися, клянуся більше не займатися хакерством»? І все владнається.

Сара не вміла тримати себе в руках — мала навіть офіційний діагноз, підтверджений численними психотерапевтами й принаймні двома шкільними психологами. Але цього разу постаралася опанувати себе й лише вступилася в людину, яка нібито мала б їй допомагати. Кого-кого, а свого адвоката злити не варто. Він — її єдина надія. Сара зробила глибокий вдих і порахувала до десяти, як радив колись психотерапевт, чийого імені вона вже й не згадає.

— Комп'ютер — єдине, що я вмію, — пробелькотіла дівчина, заледве приховуючи відчай. — Не можна не підпускати мене до нього. Без комп'ютера я ніхто.

— Ну, треба було думати про це, перш ніж...

Отут Сара, напевно, втратила б самовладання, якби раптом не розчахнулися двері. У кабінет зайшов чоловік, який був повною протилежністю Сариному адвокату.

Високий, худий. На голові копиця скуйовдженого чорного волосся. Бездоганний костюм. Краватка, що пасує до хустинки в нагрудній кишені піджака.

— Перепрошую, — ввічливо мовив він із британським акцентом. — Здається, ви сидите на моєму місці.

— Мабуть, ви помилилися кабінетом, — гримнув Стаббс. — Не заважайте, будь ласка. У мене зустріч із клієнткою.

— Річ у тім, що, згідно з цим документом про заміну захисту, вона моя клієнтка, — пояснив чоловік і простягнув Стаббсові папірець. Сара розпливлася в посмішці.

Гладкий адвокат втупився в незнайомця.

— Щось тут не в'яжеться. Вона не може собі дозволити такого дорогого адвоката, як ви. У неї немає грошей.

— Звісно, немає. Їй же дванадцять. Звідки б у дитини взялися гроші? Діти можуть мати велосипеди й наплічники, та аж ніяк не гроші. Проте так склалося, що ця має адвоката. Як указано в документі, мене направили представляти інтереси міс Сари Марії Мартінес, — він обернувся до дівчини і всміхнувся: — Це ж твоє ім'я, правильно?

— Так, сер.

— Чудово. Отже, я не помилився.

— Хто вас направив? — спитав державний адвокат.

— Зацікавлена сторона, — відказав чоловік. — А решта вас не стосується. Тому прошу звільнити кабінет. Нам із Сарою треба багато всякого обговорити до слухання. У нас обмаль часу.

Стаббс щось пробурмотів під ніс і згріб папери у портфель.

— Я зараз з'ясую.

— Зверніться до милої пані на ім'я Валері, — порадив британець. — Це асистентка судового розпорядника. Ви її знайдете на сьомому поверсі.

— Я й без вас знаю, де її шукати, — буркнув Стаббс, проштовхуючись повз британця до коридору. Хотів було ще щось додати, та зрештою роздратовано пирхнув і пішов геть.

Щойно він вийшов, новий адвокат зачинив двері й сів навпроти Сари.

— Зроду такого не бачив! — подивувався він. — Це ж треба так нервувати.

Сара гадки не мала, хто міг найняти для неї адвоката, але заміна її потішила.

— Я теж зроду такого не бачила.

— Ну розповідай, — сказав чоловік, клацнувши застібками на портфелі. — Це правда? Ти хакнула комп'ютери міської системи ювенальної юстиції?

Сара завагалася.

— Не хвилюйся. Усе, що ти тут скажеш, — конфіденційна інформація. Адвокатська таємниця забороняє мені розголошувати будь-які подробиці. Мені лиш треба знати, чи це правда.

Дівчина ледь помітно кивнула.

— Так. Правда.

— Неймовірно, — вигукнув він, підморгнувши, а тоді витяг із портфеля маленький ноутбук і підсунув до Сари. — Треба зробити це ще раз.

— Що зробити? — не зрозуміла дівчина.

— Хакни базу даних ювенальної юстиції, — відказав він. — Треба, щоб ти вписала мене як свого адвоката, поки містер Стаббс спуститься до сьомого поверху й перевірить.

— А ви не мій адвокат? — здивувалася Сара.

— Та я й близько не підходив до правничого факультету, — змовницьки мовив він. — Ну ж бо, швиденько! Моя помічниця затримає його в коридорі, але ненадовго.

У Сари голова пішла обертом. Вона не знала, що й думати.

— Слушайте, ви хто? Суд має призначити мені адвоката. *Справжнього* адвоката.

— От суд і призначив тобі дядька з плямою від гірчиці на краватці, — відказав чоловік, похитавши головою. — Не знаю, як ти, а мене він не вразив. За останні дев'ять років, з ласки того ж таки суду, ти побувала в шістьох прийомних родинх і дев'ятьох школах. Вічно міняєш шило на мило. Може, цього разу спробуєш щось інше для різноманіття?

Сара зиркнула на нього й перевела погляд на ноутбук. З одного боку, їй кортіло це зробити, та з іншого — ситуація була бентежною.

— Не думаю...

— Що він тобі запропонував? — урвав її чоловік. — Зуб даю, вони з прокурором уже про все домовилися.

— Два з половиною роки в колонії плюс заборона користуватися комп'ютерами.

Він похитав головою.

— Я хоч не юрист, та знайду для тебе кращий вихід.

Сама не знаючи чому, Сара йому повірила. Може, їй хотілося прийняти бажане за дійсне, а може, з відчаю. Хай там як, дівчина довірилась інтуїції і заходилася друкувати.

— От і добре, — зрадів британець. — Ти не пошкодуєш. Мабуть.

— *Мабуть?* — Сара підняла брову. — Ви хіба не маєте вселяти в мене впевненість?

— Тільки дурні й брехуни з упевненістю говорять про те, що не підлягає їхньому контролю, — відповів він. — Але я налаштований оптимістично й оцінюю твої шанси приблизно... на вісімдесят сім відсотків.

Сара всміхнулася, не припиняючи друкувати.

— А що це за комп'ютер?

— Кастомний.

— Гм! Я думала, що знаю всіх виробників комп'ютерів. А про таку фірму не чула.

— Це не фірма, — пояснив чоловік. — Кастомний — означає зроблений на замовлення, під певні потреби замовника.

— Хтось зібрав цей ноут спеціально для вас?

Чоловік кивнув, і Сара захоплено додала:

— Ну, ким би не був той «кастомний» майстер, він, схоже, тямив що робить.

— Ти ще за основну машину не сідала, — мовив чоловік. — Тобі сподобається, коли побачиш. Якщо, звісно, ми обоє не потрапимо сьогодні за ґрати.

Сара зналася на комп'ютерах, але такої швидкої та потужної машини ще не бачила. Дівчина вмить пробила-ся крізь мережевий екран, що мав захищати портал ювенальної юстиції.

— Вони навіть не закрили бекдор після мого злому, — здивувалася вона.

— Великі установи рухаються повільно, — зауважив британець. — Сподіватимемось, що й великі адвокати теж.